

har talt så meget om. Der er i hvert fald nok mange, der føler, at den ikke er der; det er bare noget, man taler om.

Det er ikke bare i det store system, det er helt ude i kommunerne, helt ude ved den lille embedsmand derude, der forklarer en borger: Jamen det er en beslutning, der er truffet i EU-regi, og vi kan ikke lave om på det.

Derfor er det vigtigt, også hvis EU-systemet skal udvikle sig i en positiv retning og i det hele taget skal overleve, ja, det er nødvendigt, at der virkelig bliver taget fat om de her problemer, altså at nærhedsprincippet bliver ført ud i livet, så den almindelige borger kan forstå det og kan se værdien af det.

Det er jo alle erhvervsgrupper, der er ramt af dette her. Det er både landbrug, fiskeri og industri, der føler de snærende bånd i EU-systemet, og de føler i hvert fald, at det nærhedsprincip, man har talt så meget om, bare er noget, man har talt om. Derfor må man håbe – uanset Enhedslistens eller andres forslag – at det virkelig er noget, man tager fat på, hvis man mener noget med, at EU-systemet skal udvikle sig i en positiv retning og ikke blive noget, der bare går i opløsning og går op i bureaukrati.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi står så med endnu et af disse forslag, som et klart flertal her i Folketinget, efter hvad man hører her ved førstebehandlingen, er tilhængere af, men som alligevel, hvis man kan spå bare en anelse, vil blive nedstemt, når det kommer til anden og sidste behandling. Man kan jo undre sig over, at vi talrige gange skal stå i den her situation, hvor de forskellige partier ikke vil tage konsekvensen af deres egne holdninger.

I dette beslutningsforslag, som er fremsat af Enhedslisten, bliver regeringen opfordret til at kræve nærhedsprincippet gennemført i overensstemmelse med de løfter, som den selv har været med til at give forud for folkeafstemningen i 1993, herunder løftet om, at de nationale beføjelser er hovedreglen, mens EU's beføjelser er undtagelsen.

Den ene ordfører efter den anden stiller sig herop og bekræfter, at det er rigtigt, og det er vigtigt, ellers kan EU ikke komme til at fungere, som vi gerne vil have det, osv. Og så slutter man i øvrigt af med at sige: Så derfor stemmer vi imod forslaget.

Det er en mærkelig måde at behandle initiativer på her i Folketinget, men det er desværre ikke første og sandsynligvis heller ikke sidste

gang, vi bliver udsat for den situation her i Folketinget.

Det betyder jo bare, at det reelt kun er til festbrug, at man tager de her flotte fraser frem. Det er til festbrug, og når man skal have befolkningen overtalt til at stemme for en traktatændring, præcis som det var tilfældet i 1993, og som det også bliver tilfældet efter den revision af traktatgrundlaget, der begynder i Torino fredag. Da kan vi også forvente, at man, når man skal have et ja igennem til de ændringer, endnu en gang vil sige: Nu skal vi søreme også have EU til at fungere på en anden måde, og nu skal vi have trukket nærhedsprincippet frem som noget brugbart, osv. osv.

Man kunne høre det f.eks. på den konservative ordfører, som ellers rundt omkring i offentligheden klart har sagt, at nu skal vi søreme have det her nærhedsprincip bragt til udførelse. Og så kommer der her fra talerstolen, når vi nu skal diskutere realiteter: Ja, man kunne godt forestille sig fra konservativ side, at man prikker lidt til Kommissionen. Det var vist ordret citeret, at man »prikker lidt til Kommissionen«.

Hvis det er en konservativ opfattelse eller andres opfattelse, at vi kommer nogen som helst vegne på det her område ved at sige, at regeringen skal prikke lidt til Kommissionen, så tror jeg, man må tro om. Nu har man haft 4 år til at prøve at udmønte det her i praksis, og det har været en total fiasko indtil nu.

De ting, vi behandler i Europaudvalget, er jo kendetegnende for, at man ikke tager det her princip seriøst. Sidste fredag behandlede vi et direktivforslag om forældreorlov, et område, hvor vi i Danmark ikke har nogen som helst problemer med ordningerne, hvor vi har lovgivning på området, og hvor arbejdsmarkedets parter også selv tager hånd om de her ting. Ikke desto mindre er det alligevel dansk politik, at vi skal have et direktiv om forældreorlov.

Jeg kunne nævne mange andre eksempler. Vi behandler et hav af resolutionsforslag i Europaudvalget, hver eneste gang vi har møde. Flere får endda dansk støtte, regeringens opbakning, på grund af den uforpligtende karakter, resolutionsforslag har, i stedet for at man begyndte at sige: Var det overhovedet noget, EU skulle udtale sig om? Men sådan handler man ikke. Sådan handler man ikke i Europaudvalget, når vi behandler tingene, og åbenbart heller ikke, når man forsøger at trække det overordnede princip op her i salen.